

var stillet sammen i en Række midt paa Gulvet, og rundt om to vinløvomkransede Boller med Champagnepunsch sad en Snos Mennesker, hvoraf Per næppe kendte Halvdelen.

For den øverste Bordende tronedes Fritjof selv lig en olympisk Gud, — en Okeanos, bringebred og blaaøjet, med bølgekruset Haar og Skæg. Foran ham stod hans mægtige Privat-Pokal, »Dybet« kaldet, og om hans Hoved hvirvlede Skyer af Tobak. Han var allerede bleven stærkt rød omkring Øjnene og tyk i Mælet, — han havde nemlig nu i mere end to Døgn uafbrudt været i Aande, havde tilbragt Dag og Nat i Østerskældere, hos offentlige Piger, i Skoven og paa Vinstuer og havde efter sin Sædvane trukket med sig alt, hvad han undervejs traf paa af Venner og Venners Bekendte, — et stadig skiftende Følge, et beundrende Kor af unge og gamle Lediggængere.

For at skaffe Plads til Per og et Par andre Stamgæster, der var kommen omtrent samtidigt med ham, maatte der føjes endnu to Smaaborde til de øvrige; og for ikke at gøre Rækken for lang, anbragte man disse midtvejs ved begge Længdesiderne, saa de kom til at danne ligesom de korte Arme paa et Kors. Men ikke saa saare fik Fritjof Øje herpaa, før han slog en Haand i Bordet og raabte gennem Larmen:

»Er I forrykte, Børnlille! Skal vi virkelig sidde her under det forbandede Galilæer-Tegn! . . . Guds